

Julija MĖČIUVIENĖ, Otilija JUOZAPAITIENĖ

Kraštotyriminkų ekskursija į Aleksandravą ir Pakutuvėnus

Šių metų gegužės 22 d. Plungės kraštotyriminkų klubas „Pilaitė“ išsiruošė į Aleksandravo muziejų „Mėjga“ ir Pakutuvėnus. Šie maži rajono kaimai sužavėjo kraštotyriminkus. Kelionė į Aleksandravo muziejų pas Plungės kraštotyriminkų klubo „Pilaitė“ narę, Aleksandravo muziejaus „Mėjga“ vadovę Veroniką Simutienę – tai susipažinimas su šios kraštotyriminkės veiklos rezultatais, pasidalinimas kraštotyrimine patirtimi vienu su kitais. Kelionė į Pakutuvėnus, kuriuose visi jau esame buvę, tačiau, gal būt seniai ir ne dėl ekskursijos – tai širdies atgaiva, matant gražų Lietuvos kampelį, menantį įdomią istoriją ir stebinantį savo išskirtinumu.

Mūsų buvo dešimt, išsirengusių į kelionę maršrutu Plungė – Aleksandravas – Pakutuvėnai – Plungė.

Nuo bibliotekos dviejų automobilių ekipažais patraukėme link Aleksandravo. Ten, Aleksandravo kultūros

Kunigas Andrius su Plungės kraštotyriminkais prie Pakutuvėnų bažnyčios.

centre, prie vaišėmis apraisto stalo laukė „Mėjga“ muziejaus vadovė Veronika Simutienė, Aleksandravo vyr. bibliotekininkė Virginija Pokvytienė ir Alfonsas Kušlys, eilėraščių rinkinio „Prie Vabalkšnės ir Babrungo...“ (Marijampolė, 2003), autorius. Tą dieną A. Kušlys buvo pakviestas į renginį Aleksandravo kultūros centre, o po to susitiko su Plungės kraštotyriminkais. Kultūros centre buvo parengta kraštotyriminė paroda apie Aleksandravo istoriją.

Ją, visiems sėdint prie stalo, įdomiai pristatė Veronika Simutienė. Kraštotyriminkai Veroniką apibėrė klausimais apie Aleksandravo praeitį ir čia gyvenusius žmones. V. Simutienė – buvusi Aleksandravo pagrindinės mokyklos direktorė, dabar pensininkė, entuziastingai pasakojo, rodydama senas, vertingas nuotraukas, susegtas į aplankus, kurių buvo išties gausu. Buvo me maloniai nustebinti jos darbštumu, kruopštumu bei kantrybe renkanti muziejui

ekspонатus ir juos aprašant elektroninėse laikmenose. Veronikos kraštotyriminis bei kultūrinis darbas tik visuomeniniais pagrindais, dėl bendruomenės, dėl krašto ateities, dėl išlikimo. Su entuziazmu V. Simutienė pasakojo apie praeities žmonių paieškas, senų žemėlapių vaizdų perkėlimą į realią Aleksandravo žemę ir įdomią Aleksandravo dvaro istoriją.

Iš Aleksandravo kultū-

Nukelta į 8 psl.

V. Simutienė pasakoja Plungės kraštotyriminkams apie Aleksandravo muziejaus „Mėjga“ eksponatus.

Kraštotyrininkų ekskursija į Aleksandravą ir Pakutuvėnus

Atkelta iš 7 psl.

ros centro, kas važiuoti, o kas pėstute, patraukėme į buvusią Aleksandravo pagrindinę mokyklą, kurioje įkurtas oficialiai registruotas muziejus „Mėjga“. Pavadinimas „Mėjga“ kilęs iš žemaitiško žodžio – mėjga – aruodas. Veronika, kaip pelytė po grūdėlį prinešė visą mėjgą Aleksandravo praeities istorijos brangenybių. Buvusios mokinių

klasės tapo surinktų krašto buities rakandų ir kitų muziejinių eksponatų salėmis. Viena klasė skirta A. Stonkaus archyvui, kitoje – linų apdirbimo įrankiai, pakulų, linų pluošto pavyzdžiai. Yra čia linų verpimo ratelis, audimo staklės, knygos su audimo raštais. Staklėse pradėtas austi takas iš medžiaginių juostų, kurios gaunamos plėšant senus dėvėtus drabužius. Kiekvienas skudurėlis siūlgalys,

buvo sunaudojami lopams, skiautiniams ir nieko neišmesdavo. Kitose salėse sudėti surasti to krašto buities reikmenys, mokyklinis suolas, skambučiai, prieškarinės knygos ir kt. Veronika Simutienė sakė, jog sulaukia priekaištų, kad neatvyksta daug žmonių į Aleksandravą pažiūrėti jos taip kruopščiai surinktų eksponatų. Todėl ji džiaugėsi, kad atvyko Plungės kraštotyrininkai, kuriems iš tiesų

buvo labai įdomu. Įdomūs ir daiktai, ir Veronikos pasakojimai apie juos bei kaip ir kur jai pavyko surinkti šitiek daug. Dabar viskas sudėta klasėse, vietos yra daug, visas Aleksandravo mokyklos pastatas laisvas, nes mokykla uždaryta. Tik, deja, šios klasės nepritaiktos muziejinėms vertybėms saugoti ir eksponuoti, o jų tiek daug, kad užtektų dideliam krašto muziejui. Ir tai, atrodytų gūdžioj provincijoje! Buvusiam mokyklos

pastatui reikia remonto, nes jo viduje sukrauti lobių lobiai! O gal vertėtų pagalvoti apie naujas erdvas Aleksandravo muziejaus patalpas. Būtų labai puiku, jei į Aleksandravo krašto muziejų atvažiuotų kuo daugiau turistų, nes jie čia tikrai turėtų ką pamatyti.

Kita tos dienos Plungės kraštotyrininkų kelionės dalis buvo Pakutuvėnai. Nuvykę į Pakutuvėnus dar kurį laiką turėjome palaukti kol atvyks kunigas Andrius

ir mus priims. Belaukdami bažnyčios šventoriuje perskaitėme kraštotyrininkės Apolonijos Girdžiūnienės straipsnį apie Pakutuvėnų bažnyčios istoriją. Atvykęs kunigas Andrius mus šiltai priėmė, papasakojo apie bažnyčią ir jos veiklą, pristatė ten veikiančią senų fotografijų parodą. Po malonaus pokalbio su pranciškonų kunigu kraštotyrininkai nusifotografavo ir išvyko namo, džiaugdamiesi, kad mažuose Lietuvos kaimečiuose tikrai yra ką pamatyti ir patyrinėti.

Plungė

Plungės kraštotyrininkai skaito A. Girdžiūnienės straipsnį apie Pakutuvėnų bažnyčios istoriją.

Kunigas Andrius su Plungės kraštotyrininkais Pakutuvėnų bažnyčioje.